

5.10/1922
provedení zůstaly stejně důležité jako dříve.

Taktické změny v provedení jsou ve větší ochraně proti nepřátelské letecké činnosti, ve větším riziku a proto v různějším opatření proti rychlým a obrněným nepřátelským protiútokům, v pozemní obraně mostu proti nájezdům a parajednotkám a v nutnosti větší pružnosti v řízení dopravy.

Technické změny kladou zvýšený požadavek na přechodový materiál. Přepad a infiltrace žádají čluny nebo útokové lávky co nejmenší váhy a objemu při dopravě, ale velkého výkonu při převážení. Pro tanky jsou žádány těžké útokové mosty nebo soulodí únosnosti 40-70 tun, tedy břemena, která se jen zcela výjimečně vyskytovala v civilní silniční dopravě. Těchto mostů je již třeba v rámci divise, kdežto za světové války stačil 2,5tunový lehký válečný most a rotunový těžký přívoz pro divisi. Nutnost zvýšit tak značně únosnost mostu klade zvýšené požadavky na pracovní výkon ženijního vojska. Ženisté musí nyní pracovat s elementy 200-400 kg těžkými a nést a spouštět na vodu pontonové díly 700-1000 kg těžké. Dříve kusy 100 kg nebo pontonové díly 250 kg byly považovány za hranici váhy elementů pro operační most.

Dnešní divise potřebuje devítitunový lehký válečný most a jeden přívoz nebo most únosnosti 40 tun. Bylo třeba ženijní vojsko rozmnožit a jemu i jinak ulehčit, aby mohlo zastat zapřechodu přes vodní tok úkoly na něho kladené.

Proto čteme v nejnovějších předpisech:

Za postupu třeba využití komunikací tak, aby ženijních prací bylo co nejméně. Hlavním úkolem ženijního vojska je stavba mostu. S velkou pečlivostí a předvídatostí třeba zařadit mostní soupravy do pochodového proudu. Jen ženijní průzkumné hlídky a malé ženijní skupiny jsou přiděleny čelní brigádě k odstranění min. Největší část ženijního vojska je pod velením velitele divisiního ženijního vojska, aby se mohlo ekonomicky použít pro hlavní úkol.

Při násilném přechodu přes vodní tok musí pěchota být schopna obsluhovat útokový přechodový materiál bez pomoci ženijního vojska; jen za rychlého proudu nebo těžkých podmínek napomáhají ženisté svými znalostmi vodní služby. Ženijní skupiny následují těsně za útočnými sledy, aby práce na mostech a přívozech mohly být zahájeny ihned po dobytí předmostí.

Jaký bojový tvar je nejvýhodnější pro rotu nebo eskadronu tanků v útoku, neoperuje-li ve svazu s pěchotou?

Zásady, jež pro učlenění rot tanků na výchozí základně pro útok musí vzít v úvahu velitel, nemohou pro zkušeného velitele představovat zvláštních obtíží, i když pro takové učlenění nelze stanovit nějaké, zcela schematické vzory. Vždy budou mít závažný vliv okolnosti, odpovídající dané situaci.

V prvé řadě je to nepřítel, hodnota jeho protitankových opatření a síla jeho protitankových prostorů, jež útočnou sestavu rot ovlivní. Uplatní se i terén a jeho konfigurace.

Útočná sestava bude rovněž rozdílná podle druhu tankového materiálu. Bude-li to rota středních nebo těžkých tanků, které jsou v útočných vlnách zpravidla zařazovány do první vlny, bude tato sestava odlišná od sestavy lehkých tanků, jež zpravidla postupují až ve vlnách zadnějších. Každá z vln dostává odlišné úkoly, jež odpovídají jejich materiálu, a tomu bude nucen též přizpůsobiti

velitel útočnou sestavu. V neposlední řadě bude útočná sestava rot odvislá též od toho, zda se bude jednat o útočnou sestavu rot, operující v oboustranném svazu, nebo o rotu na volném křídle s možným zásahem tanků nepřítele.

K těmto okolnostem musí přihlížeti velitel, když uvažuje o útočné sestavě své jednotky. Jinak vlastně nebude pro volbu útočné sestavy jiných zásad, než obdobných těm, které musí být vodítkem pro každého velitele roty pěší.

Přihlízejíc k úkolu danému rotě tanků, jakož i k požadavku nejmenších vlastních ztrát, je nutno při volbě útočné sestavy vždy uplatnit tyto zásadní požadavky:

1. Rozčlenění roty musí být takové, aby nepřátelské bombardovací letectvo (pro let vodorovný i střemhlav) nezpůsobilo sestavě ztráty již na výchozí základně nebo bez-

č. 10/42

prostředně po vyražení. Krátce po vyražení s výchozí základny bude útočná sestava zpravidla ohrožena i nepřátelským dělostřelectvem, které, jak zkušenosti z ruské fronty dokazují, je činitelem velmi důležitým v organizaci protitankové obrany.

Útočná sestava má být tedy volena tak, že jednotlivé tanky musí být ucleněny do hloubky i šířky. Toto uclenění v četách určuje dělostřelecká palba nepřítele a podle dosavadních zkušeností pohybuje se tank od tanku asi kolem 40 m, zatím co vzdálenost mezi četami, jak do šířky, tak do hloubky se pohybuje kolem 50-100 m. Při tom nutno vzít v úvahu, že vozy nepostupují v jedné čáře, ale že jejich počáteční uclenění a pohyb děje se šachovitě; využívání terénu je

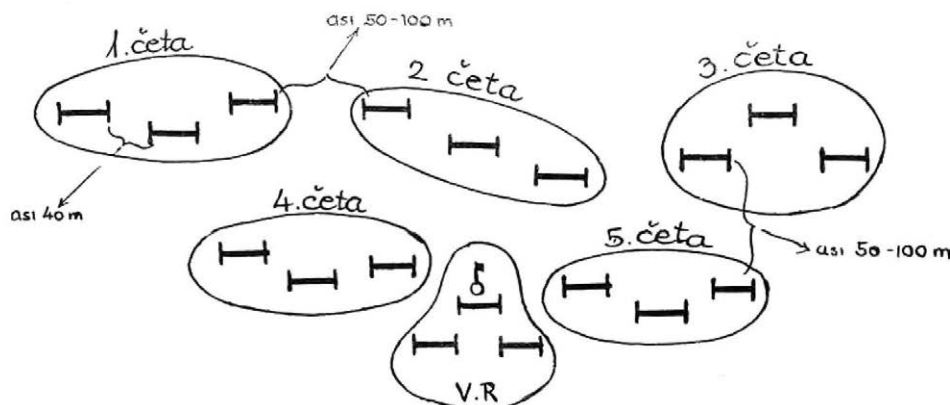
požadavkem samozřejmým pro každého velitele vozu.

2. Od počátku vyražení s výchozí základny je zásadním požadavkem, aby se proti nepříteli mohla v každý okamžik uplatnit palbná kapacita každého tanku v plné míře. Proto stroje, pohybující se v hloubkovém uclenění roty, musí mít možnost okamžitě zahájit palbu ze všech zbraní, aniž jsou omezeny tanky okolními. Toho možno dosáhnout vhodným využitím mezer v prvním sledu, tanky zadními.

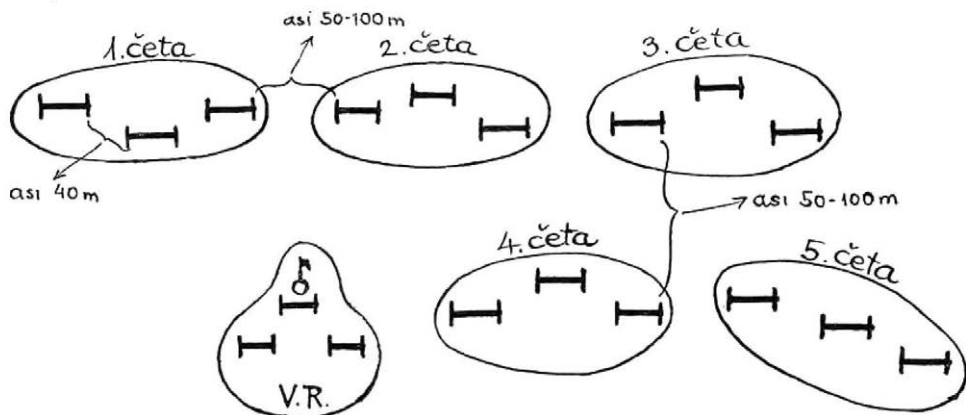
3. Sestava roty má tvořit dobrou výchozí základnu pro manévr, který bude diktován hodnotou odporu nepřítele a tvarem terénu.

To jsou asi základní požadavky, s kterými při volbě útočné sestavy musí velitel vždy

a) Rota středních nebo těžkých tanků v I. útočné vlně ve svazu na obou bocích :

b) Rota středních nebo těžkých tanků v I. útočné vlně, kde jeden bok roty je odkryt :

5.10/42
počítati. Ostatní okolnosti, uvedené na začátku, jsou měnitelné a přizpůsobují se dané situaci v tom kterém případě zvlášť.

Později, kdy čelné sledy se přiblíží k přednímu okraji obranného systému nepřítele, narazí ovšem tato sestava na ostatní protitankové palby a přípravy, zejména dostanou-li se tanky do t. zv. protitankových prostorů. Tehdy samozřejmě sestava dozná značných

změn a bude vhodnými rozkazy velitele rotý dané situaci přizpůsobována.

Velitel rotý se pohybuje v bojovém účlenění rotý tak, aby měl nejlepší možnost sledování boje a dávání rozkazů.

K doplnění uvedeného lze představit schematicky účlenění rotý tanků podle uvedených náčrtků.

Příspěvek k diagnostice a terapii DEMODECOSIS

Úvod.

V každé válce, pod vlivem nedostatečné péče o hygienu dochází ve zvýšené míře k výskytu infekčních a parazitárních onemocnění, jež se jinak objevují zřídka.

Z parazitů jsou to především kožní cizopasnici a z nich u jednokopytníků nejčastěji přicházejí vši a roztoči.

Původcem prašiviny koní je roztoč zákožka svrabová (*Sarcoptes scabiei* — *Sarcoptic Mange*). Lokalisované změny kožní vyvolává dále příbuzný roztoč *Psoroptes* a *Cnemidocoptes*. O jednom ze skupiny roztočů je známo, že napadá pouze Maybónské žlázy ve víčku koně. Je to *Demodex folliculorum* var. *canis* a *hominis*. Jeho druhově příbuzný, *Demodex follic* var. *equi*, působí kožní změny u koně, t. zv. Demodectic Mange, pro něž platí stejná veterinárně policejní nařízení a předpisy o tlumení (isolace, desinfekce, hlášení), jako pro prašivinu, vyvolanou shora zmíněnými parazity.

O prašivině je známo, že je to velmi úporná nákaza, byla v ČSR. pojata do zákona o zvířecích nákazách a způsob boje proti ní (hlášení, izolace, desinfekce) je zákonitě ustanoven. Nebezpečí tkví v přenosnosti se zvířat na zvířata jiného druhu a na člověka. Prašivinou onemocnělá zvířata nejsou způsobila práce, trpí vyhublostí a hynou.

Účelem tohoto článku je pojednání o chorobě demodectosis, ježto kožní změny, ji vyvolané, jsou podobné prašivině.

Je zajímavé, že ve V. Británii demodectosis je zahrnuta do pojmu prašiviny a platí pro ni stejná veterinárně policejní opatření, jako pro tuto, zatím co u nás je považována za onemocnění rozdílné, méně nebezpečné a nebyla pojata do zákona o zvířecích nákazách.

Vzhledem k rozdílnosti názorů a předpisů našich a britských je zvláště významné poukázat na určité shodné a na druhé straně rozdílné znaky, jež provázejí tato obě onemocnění.

Etiologie.

Demodex follicul. var. *equi* je mikroskopický roztoč válcovitého na konci zaobleného tvaru až asi 0.3 mm dlouhý a 0.12 mm široký. Velmi připomíná chrousta. Na hlavohrudí jsou silná kusadla a na spodu trupu odstupují čtyři páry krátkých, ale silných nohou, opatřených drápky. Nohy něco málo přecházejí obvod těla. Zadek je poněkud kratší než hlavohruď a nese asi třicet příčných rýh. Samička klade téměř kulatá vajíčka do mazových žláz folliculu vlasového. Z nich líhnou se malí nepohybliví roztoči, t. zv. nymfy, kteří jsou podobní dospělým. Zde žijí a dospívají a svým dráždivým vlivem zneklidňují zvíře a vyvolávají kožní změny.

Příznaky.

Příznaky onemocnění jsou svědivé pocity různé intensity na různých místech pokožky. Zvíře postižené místa olizuje a kouše a odírá se boky o stěny stáje. Svědivost je někdy zmírněna a zjistí se jen tehdy, když koně škrábeme, tu na místě maximální svědivosti kůň ohýbá páteř a pohybuje pysky. Toto místo je důležité s hlediska zjištění diagnózy pro odebrání vzorku. Srst je tam zježená, ztrácí lesk, je odřená a sama vypadává, takže se objevují holá místa různé velikosti a nepravidelného tvaru. Zároveň tamže kůže ztrácí elasticitu a na povrchu secernuje serum, jež zasychá v jednotlivé pustulky nebo v rozsáhlejší šupiny.